

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

08 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Boico Victor, Catan Liliana,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 03 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui,

Tanasoglo Iurii XXXXX (XXXXX),
născut la XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 05.12.2017 – 21.11.2019;

Instanța de apel: 10.01.2020 – 03.11.2020;

Instanța de recurs: 10.03.2021 – 08.09.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința judecătoriei Comrat, sediul Vulcănești din 21 noiembrie 2019, Tanasoglo Iurii a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal și cu aplicarea art. art. 10, 75, 78 Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în instituție penitenciară de tip semiînchis.

În temeiul prevederilor art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii stabilite inculpatului Tanasoglo Iurii pe un termen de probă de 2 ani.

Cheltuielile de judecată în suma totală de 663 lei au fost încasate de la inculpatul Tanasoglo Iurii în beneficiul statului.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată, în sensul enunțat, prima instanță a reținut că, Tanasoglo Iurii, din luna octombrie 2015 până pe 14 noiembrie 2016, ora exactă nu s-a stabilit, aflându-se în casa situată pe adresa XXXXX, strXXXXX, în care a locuit împreună cu nepoții săi minori XXXXX, XXXXX și XXXXX, în mod intenționat, dându-și seama de

ilegalitatea acțiunilor sale, a aplicat violență fizică și verbală în privința nepoților, exprimate prin maltratare și aplicarea loviturilor.

În urma violenței aplicate, minorei XXXXX i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de echimoze în regiunea lombară din dreapta, pe suprafața exterioară a șoldului stâng, excoriații în regiunea obrazului stâng, leziuni corporale, ce se califică ca vătămare ușoară a sănătății, confirmate prin raportul de expertiză medico-legală nr. 200 "D" din 22.11.2016.

Minorului XXXXX i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă, comotie cerebrală; plăgi în regiunea cervicală din stânga pe partea piloasă a capului, în regiunea parietală din stânga pe partea piloasă a capului, în regiunea parietală la mijlocul părții piloase a capului cu edemul țesuturilor moi; echimoze în regiunea zigomatică din stânga cu trecere pe obrazul stâng cu echimoză pe fonul acestuia, în regiunea unghiului mandibulei din stânga cu echimoză pe fonul acesteia, de după pavilionul urechii stângi cu trecere spre regiunea occipitală pe partea piloasă a capului cu edemul țesuturilor moi, în regiunea pavilionului urechii stângi, în regiunea articulației temporale mandibulare din dreapta cu trecere pe partea temporală din dreapta, în regiunea zigomatică din dreapta și pe regiunea obrazului drept cu echimoze pe fonul acestuia, în regiunea unghiului gurii din dreapta cu trecere spre regiunea mentonieră din dreapta, în regiunea dorsului nasului cu excoriații pe fonul acestuia, în regiunea frontală din stânga, pe suprafața exterioară posterioară a șoldului stâng, pe suprafețe anterioare ale ambelor gambe; excoriații în regiunea frontală din dreapta, pe suprafața dorsală a palmei stângi la nivelul degetului al 5-lea, pe suprafețe dorsale ale degetelor 1 și 3 pe palmă; echimoze în regiunea articulației umerale stângi cu trecere pe suprafața posterioară a umărului stâng, ce are formă cilindrică, leziuni corporale, care au dus la dereglarea sănătății de scurtă durată și se apreciază ca vătămare ușoară a sănătății, confirmate prin raportul de expertiză medico-legală nr. 198 'D' din 22.11.2016.

Minorei XXXXX i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă acută, comotie cerebrală; echimoze în regiunea dorsului nasului cu trecere spre pleoapa inferioară a ochiului drept, în regiunea frontală puțin din dreapta, în regiunea cutiei toracice din dreapta, în regiunea temporală din stânga pe partea piloasă a capului, în regiunea fesieră stingă, pe suprafața exterioară posterioară a șoldului stâng, în regiunea aripiei osului iliac din dreapta cu excoriații pe fonul acestuia, excoriații pe pleoapa inferioară a ochiului drept, în

regiunea ambelor articulații geniculate pe suprafețe anterioare ale ambelor gambe, leziuni corporale, ce au dus la dereglarea sănătății de scurtă durată și se apreciază ca vătămare ușoară a sănătății, confirmare prin raportul de expertiză medico-legală nr. 199, din 22.11.2016.

Acțiunile lui Tanasoglo Iurii au fost încadrate de către prima instanță în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal - acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății, fapta săvârșită asupra a doi sau a mai multor membri ai familiei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Dandăș V. în numele inculpatului prin care a solicitat casarea sentinței și emiterea unei noi hotărâri, prin care Tanasoglo Iurii să fie achitat.

3.1 În conținutul cererii de apel depuse avocatul Dandăș V. în numele inculpatului a invocat că:

- instanța de judecată nu a studiat și nu apreciat în deplină măsură circumstanțele cauzei, ce a condus la aprecierea eronată a probelor, care în ansamblul lor dovedesc nevinovăția lui Tanasoglo Iurii în fapta incriminată;

- în partea descriptivă a sentinței contrar prevederilor art. 384 alin. (3), art. 384 alin. (1) p. 1) - 3) Cod de procedură penală, nu este reflectat care anume probe confirmă învinuirea, că a avut loc infracțiunea continuă din luna octombrie 2015 până pe 14 noiembrie 2016, după cum incriminează acuzarea de stat;

- se incriminează aplicarea violenței fizice în urma cărora minorilor le-au fost cauzate leziuni corporale, însă învinuirea este una formală fără reflectarea atât în învinuire, cât și în sentință, a datei, locului săvârșirii, circumstanțele celor întâmplate, ceea ce încalcă nu doar principii generale ale legislației de procedură penală, dar și prevederile art. 6 alin. (3) lit. a) CEDO;

- din probele studiate în instanță și reflectate în sentință sub formă de declarații ale martorilor, conform conținutului cărora nu există careva date utile și obiective despre data și locul eventualei fapte ilicite, ca și descrierea detaliată - relatarea chipurile a acțiunilor ilicite, săvârșite de Tanasoglo Iurii.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 03 noiembrie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat de avocatul Dandăș V. în interesele inculpatului cu menținerea sentinței.

4.1 Instanța de apel a constatat că, inculpatul Tanasoglo Iurii, din luna octombrie 2015 până pe 14 noiembrie 2016, ora exactă nu a fost

stabilită, aflându-se în casa situată pe adresa XXXXX, str. XXXXX, nr. 6, în care a locuit împreună cu nepoții săi minori XXXXX, XXXXX și XXXXX, în mod intenționat, dându-și seama de ilegalitatea acțiunilor sale, a aplicat violență fizică și verbală în privința nepoților săi, exprimate prin maltratare și aplicarea loviturilor.

Prin acțiunile sale Tanasoglo Iurii (Tanasoglo Iuri) a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal - acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății, fapta săvârșită asupra a doi sau a mai multor membri ai familiei.

Instanța de apel a considerat, că la etapa urmăririi penale a fost dată o calificare justă faptei inculpatului, vinovăția căruia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal se confirmă prin materialele cauzei, precum și prin probele dobândite atât în cadrul urmăririi penale, cât și prin cele constatate în ședința de judecată la examinarea cauzei în prima instanță, de asemenea fiindu-i aplicată o pedeapsă în conformitate cu cerințele art. 61, 75-78 Cod penal, adică ținând cont de toate criteriile, care individualizează pedeapsa.

A considerat întemeiate concluziile primei instanțe, că din conținutul rapoartelor de expertiză medico-legală, actelor de examinare medico-legală reiese direct, că la copiii minori XXXXX, XXXXX și XXXXX au fost depistate multiple leziuni corporale pe diferite părți ale corpului, care în complex au condus la dereglarea sănătății de scurtă durată și potrivit acestor indicii calificative se califică ca vătămare *ușoară* a integrității corporale.

Instanța de apel a menționat, că avocatul întru confirmarea argumentelor sale privind nevinovăția clientului lui Tanasoglo Iurii de comiterea infracțiunii ce i se incriminează, nu a prezentat nici o probă, iar lista probelor prezentată în instanța de apel se bazează doar pe declarațiile inculpatului, care nu corelează cu probele părții acuzării, administrate la etapa urmăririi penale. Și că prima instanță a constatat atât latura obiectivă a infracțiunii, cât și cea subiectivă, fiind dată o apreciere convenită circumstanțelor cauzei, fiind stabilită întemeiat vinovăția inculpatului, deoarece în cadrul examinării cauzei penale în instanța de apel în baza acelorași probe cercetate de asemenea a fost stabilită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute, de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal.

În continuare, a remarcat și faptul că, la numirea pedepsei inculpatului Tanasoglo Iurii în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal,

sub formă de închisoare pe termen de 2 (doi) ani, cu aplicarea condamnării cu suspendare condiționat a executării pedepsei în conformitate cu art. 90 Cod penal pe un termen de probațiune 2 ani, instanța a luat în considerație atât gradul de pericol social al acțiunilor inculpatului, date personale ale inculpatului, lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, comportamentul lui în timpul și după săvârșirea infracțiunii, reieșind din principiile umanismului și individualizării răspunderii penale, precum și că inculpatul nu are antecedente penale, la fel luând în considerație gravitatea infracțiunii imputate, constatând lipsa circumstanțelor excepționale pe cauză, ce oferă temei pentru aplicarea art. 79 Cod penal, și lipsa temeiurilor pentru aplicarea art. 55 Cod penal.

Ca urmare, a ajuns la concluzia, că la numirea pedepsei inculpatului Tanasoglo Iurii, prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele cauzei și întemeiat a ajuns la concluzia referitor la inoportunitatea executării pedepsei stabilite inculpatului sub formă de închisoare, deoarece corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea lui de societate cu aplicarea față de acesta condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei în conformitate cu art. 90 Cod penal, dacă în decursul termenului de probațiune condamnatul nu va comite o nouă infracțiune și cu respectarea condițiilor de probațiune își va justifica încrederea ce i-a fost acordată.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Tanasoglo Iurii prin care neinvocând incidența dispozițiilor art. 427 Cod de procedură penală a solicitat casarea parțială a deciziei și sentinței cu dispunerea achitării inculpatului Tanasoglo Iurii de sub învinuirea în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal.

5.1 În susținerea recursului inculpatul a invocat că:

- în partea descriptivă a sentinței contrar prevederilor art. 384 alin. (3), art. 384 alin. (1) p. 1) - 3) Cod de procedură penală, nu este reflectat care anume probe confirmă învinuirea, că a avut loc infracțiunea continuă din luna octombrie 2015 până pe 14 noiembrie 2016, după cum incriminează acuzarea de stat;

- se incriminează aplicarea violenței fizice în urma cărora minorilor le-au fost cauzate leziuni corporale, însă învinuirea este una formală fără reflectarea atât în învinuire, cât și în sentință, a datei, locului săvârșirii, circumstanțele celor întâmplate, ceea ce încalcă nu doar principii generale ale legislației de procedură penală, dar și prevederile art. 6 alin. (3) lit. a) CEDO;

- din probele studiate în instanță și reflectate în sentință sub formă

de declarații ale martorilor, conform conținutului cărora nu există careva date utile și obiective despre data și locul eventualei fapte ilicite, ca și descrierea detaliată - relatarea chipurile a acțiunilor ilicite, săvârșite de Tanasoglo Iurii.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință Administrația raionului Comrat, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat. În acest sens, a argumentat că instanța de apel, judecând cauza, și-a motivat corect soluția, bazându-se pe cumulul de probe administrate la cauza penală, ceea ce denotă faptul că instanța de apel just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei penale, și, corespunzător, corect a stabilit vinovăția inculpatului Tanasoglo Iurii de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2), lit. a) Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul Penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat, deși nu este indicat în mod expres, se atestă că recurentul invocă temeiul pentru casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazurile când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

La acest capitol, Colegiul Penal menționează că, sub aspectul

situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Față de considerentele expuse supra, Colegiul Penal constată că, instanța de apel, judecând cauza, a verificat, sub toate aspectele probele prezentate de părți, și anume, declarațiile martorilor Neagu E.F. (vol. 2, f.d. 32), Ciobanica L. (vol. 2, f.d. 33), Sîrbu V. (vol. 2, f.d. 34), Stanilevici D. (vol. 2, f.d. 46), Bratunova E. (vol. 2, f.d. 63) și Tomailî E. (vol. 2, f.d. 72), a cercetat materialele administrate de organul de urmărire penală, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței de recurs că vinovăția inculpatului Tanasoglo Iurii în săvârșirea infracțiunii de violență în familie a fost dovedită integral, or, instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate în cauză, le-a dat o apreciere justă, din punct de vedere al pertinentei și concludenței, adoptând o decizie legală și întemeiată.

În aserțiunea dată, obiecțiile recurentului privind nevinovăția sa de comiterea infracțiunii incriminate, reprezintă doar opinia subiectivă și deluzorie a acestuia, or instanța de recurs ordinar nu a identificat vreun temei de a interveni în decizia instanței de apel prin prisma aspectelor invocate.

Într-o altă ordine de idei, ce ține de argumentele recurentului descrise la pct. 5.1 al prezentei decizii, se conchide că acesta primordial își manifestă dezacordul cu aprecierea probelor de către prima instanță și instanța de apel, și în special declarațiile martorilor, din care considerente nu poate fi acceptată versiunea expusă, or, din analiza cărora rezultă, că ele sunt legate reciproc și consecutive și nu trezesc dubii în veridicitatea ceea ce la rândul său de asemenea dovedesc vinovăția inculpatului în infracțiunea se incriminează.

Mai mult, instanța de recurs ordinar reține ca fiind întemeiate concluziile instanței de apel precum, prima instanță corect a determinat din conținutul rapoartelor expertiză medico-legală, actelor de examinare medico-legală direct, că la copiii minori XXXXX, XXXXX, XXXXX au fost depistate multiple leziuni corporale pe diferite părți ale corpului, care în complex au condus la dereglarea sănătății de scurtă durată și potrivit acestor indicii calificative se califică ca vătămare *ușoară* a integrității corporale, la XXXXX - ca vătămare *ușoară* a sănătății, or conform concluziilor conținute în expertizele efectuate pe cauză instanța de

judecată s-a constatat cert, că reieșind din numărul și localizarea leziunilor, se exclude aplicarea tuturor celor trei copii minori a leziunilor corporale în urma căderii, (vol. 1, f.d. 161-163, 165-167, 169-173)

Subsidiar, Colegiul Penal indică și asupra netemeinicii alegației recurentului precum că *„din probele studiate în instanță și reflectate în sentință sub formă de declarații ale martorilor, conform conținutului cărora nu există careva date utile și obiective despre data și locul eventualei fapte ilicite, ca și descrierea detaliată - relatarea chipurile a acțiunilor ilicite, săvârșite de Tanasoglo Iurii”*, din motiv că sunt lipsite de substrat factologic și nu derogă de la prevederile art. 100 Cod de procedură penală.

În prelungirea dezvoltării argumentelor recursului, Colegiul penal reține că nu pot fi acceptate criticile recurentului ce țin de aprecierea probelor în prezenta speță, din considerentul că din decizia instanței de apel rezultă cert că toate probele administrate în prezenta cauză penală au fost apreciate de instanța de apel prin coroborare între ele, conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiind reținut just ca demonstrată, pe deplin, vinovăția inculpatului Tanasoglo Iurii în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2), lit. a) Cod penal, și astfel nu se confirmă nici incidența temeiului de recurs indicat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar obiecțiile recurentului în acest sens reprezintă doar opinia subiectivă greșită a acestuia, or instanța de recurs ordinar nu identifică vreun temei de a interveni în decizia instanței de apel prin prisma aspectelor invocate, aceasta fiind legală și întemeiată.

Subsecvent, raportând motivele invocate în cererea de recurs la materialele cauzei penale, Colegiul Penal conchide că acestea sunt parțial similare celor invocate în apel, descrise și în pct. 3.1 al prezentei decizii, în privința cărora instanța de apel, în decizia sa, s-a expus motivat și temeinic (f.d. 41-50, vol. III), motivare pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece motivarea și soluția instanței de apel sunt pe deplin conforme circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 7 1997).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs, care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 9 martie 1999).

În consecință, Colegiul Penal nu a constatat prezența erorii de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursul declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 03 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui *Tanasoglo Iurii XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată este pronunțată la **21 octombrie 2021**.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecători

Boico Victor

Catan Liliana